

Lustgravin

Verhalen

Sanna Es

Schrijver: Sanna Es
Eerste druk
ISBN: 9789464658460
© Sanna Es 2022
© Vlammeende verzinsels 2022
www.vlammendeverzinsels.nl

Coverontwerp: Sanna Es

18+ Dit boek bevat mogelijk schokkende scènes en expliciet taalgebruik en is uitsluitend bestemd voor volwassenen

Deze verhalen zijn fictie. Alle namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen uit Lustgravin zijn ontsproten aan de fantasie van de schrijver of zijn fictief gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of niet, gebeurtenissen of achtergronden berust op louter toeval

Alle rechten voorbehouden

Voorwoord

‘Erotiek moet schuren.’

Een schrijver mag creatief zijn en kunstzinnig. Kunst, in welke vorm dan ook, laat onze originaliteit naar voren komen. Voor een schrijver begint het met een idee, een prille gedachte die traag uitgroeit tot meer. Het canvas waar het beeld op geschetst wordt is niet meer dan een blanke pagina. Kunst geeft de schrijver ruimte om vrijuit te creëren. Woorden, lettergrepen en zinnen worden ritmisch aan elkaar geregen en karakters komen tot leven in de wereld die de schrijver voor hen heeft bedacht. Lustgravin is kunst. Erotische kunst, briljant beschreven door Sanna Es. Haar teksten zijn doorleeft en haar passie voor schrijven is voelbaar.

Sanna heeft mij ooit geleerd dat erotiek mag schuren en dat is precies wat de verhalen in deze bundel doen. De schrijfster gaat geen detail uit de weg. Eenzaamheid, verdriet, vreugde, pijn en genot, geen personage wordt gespaard. Ieder stuk is goed uitgewerkt, uniek en soms bizar goed gevonden.

Gun jezelf een momentje, sla dit boek open en laat je meeslepen door kunst.

Liefs,

Alicia Chris
Auteur erotische verhalen
www.aliciachris.nl

Lustgravin

De zaal is al donker en de bühne spaarzaam belicht door een enkele tl-buis. Zachte muziek begeleidt de monoloog van een mannenstem. Op de tast en schuifelend zoek ik mijn plek op de middelste rij van het balkon. Langzaam wennen mijn ogen aan het donker. Aan mijn linkerkant zie ik de contouren van een vrouw met lang, bruin haar en terwijl ik naast haar plaats neem, gaan mijn ogen op zoek naar de stem op het podium. De acteur staat net buiten het licht van de tl-buis, maar zijn stem heeft een krachtig volume en de aandacht van het publiek gevangen. Ik zoek een makkelijke houding en raak daarbij de slanke vingers van de vrouw naast mij.

‘Neem me niet kwalijk.’

Er komt geen reactie op mijn zachte gemompel en ik laat mijn hand liggen.

Tijdens het monoloog van de man op het toneel, neemt de druk van haar vingers toe en leunt ze een beetje mijn kant op, alsof ze steun zoekt bij wat de acteur zich hardop afvraagt.

Ik ga nooit naar het theater, maar kreeg het kaartje van een vriend die vanwege een onverwachte opdracht deze avond moest laten schieten. Hij bracht het langs met de opmerking dat ik in mijn drukke, maar monotone leven wel wat inspiratie kon gebruiken en beloofde me een fascinerend toneelstuk over verleiding, erotiek en macht.

Tien minuten geleden spoedde ik mij dus richting het theater en mijn lichaam straalt nog de warmte uit van een haastige opkomst. De hand van de brunette naast mij laaft zich nu aan diezelfde warmte. Nieuwsgierig kijk ik opzij. Op haar been rust een hand en ik buig iets naar voren om een blik te werpen op de eigenaar van die hand. Het is ook een vrouw en in een flits vang ik de helle blik in haar ogen. Bezitterig en triomfantelijk, alsof ze me wil zeggen dat ik me niets in mijn hoofd hoeft te halen.

Met een glimlach probeer ik me te concentreren op het spel op de bühne, maar ik kan niet voorkomen dat de bewegingen aan mijn linkerkant mijn aandacht verstoren. De hand op het been maakt ronddraaiende bewegingen, bijna in het ritme van de woordenstroom op het toneel. De druk van de slanke vingers tegen die van mij neemt toe en om de dans van deze kennismaking niet te verstoren, verschuif ik mijn voet. Mijn been rust nu tegen dat van de brunette en heel even kijkt ze mijn kant op. Ik richt mijn blik op het podium.

De acteur danst van de ene naar de andere kant van het toneel en uit met luide stem zijn ongenoegen als er plotseling een actrice verschijnt. Ze maakt een vreselijke ordinaire indruk.

Op dat moment zie ik de hand naar de binnenkant van het dijbeen bewegen en voel ik de vrouw naast me bevroren. Ik hou mijn adem in en blaas zacht weer uit als ze zich ontspant. Haar hand landt op die van haar chaperonne en de vingers verstrengelen met elkaar. Met een korte beweging duwt de brunette mijn hand van onze gedeelde armsteun en een beetje teleurgesteld wil ik me terugtrekken als ik plotseling haar vingers rond mijn pols voel. Haar greep is stevig en ze trekt mijn hand door de opening onder de armsteun en legt hem tegen de flank van haar bil.

Op het toneel neemt de actrice een meer en meer dominantere rol aan, terwijl de acteur halstarrige pogingen doet de teugels in handen te houden. Ondertussen beweeg ik voorzichtig de vingers van mijn rechterhand om het opkomende slaapgevoel te stoppen. De vrouw naast me spant haar bilspieren en ik zie dat haar chaperonne zich uit de greep van haar vingers probeert te ontworstelen om de zoektocht naar haar schoot voort te zetten.

Terwijl op het podium de scene zich ontvouwt tot een verrassend dialoog tussen een Meesteres en haar slaaf, gaat de sensuele dans naast mij verder en hoewel ik niet wil gluren, kan ik niet voorkomen dat mijn blik steeds weer naar de bewegingen glijdt. Langzaam maar zeker schuift de rok van de brunette omhoog, waarbij ze steeds een beetje haar billen omhoog duwt om haar gezellin aan te moedigen nog verder te gaan. De rand van haar kousen wordt zichtbaar en terwijl ik stoïcijns naar de bühne blijf kijken, help ik mee met het omhoogschuiven van de rok, in de hoop dat mijn vingers spoedig haar naakte huid zullen raken. Op

het moment dat het slipje van mijn buurvrouw zichtbaar wordt, woelt de hand van haar chaperonne zich gretig tussen haar benen. De zachte schokjes in het onderlichaam van de brunette eindigen warm in de palm van mijn hand.

Plots wordt het schouwspel op de bühne fel belicht, waardoor heel even de anonimiteit van de zaal verdwijnt. In een reflex trekt de hand het rokje van de brunette naast mij weer omlaag, maar zij houdt haar tegen en weer hou ik mijn adem in. Haar schoot is bedekt, maar haar half naakte bil rust in mijn hand en terwijl ik langzaam de lucht uit mijn longen blaas, druk ik mijn vingers stevig in haar huid. Aangemoedigd door het uitblijven van een reactie, krijgt mijn hand meer bravoure en sluipt tastend onder haar slipje. Met mijn middelvinger volg ik de ronding van haar bil totdat ik haar sterretje voel. Zij leunt meer in de richting van haar chaperonne en tilt haar heup op. Mijn vingers hebben nu alle ruimte naar voren te kruipen en vinden haar vochtige opening, waar ik langzame cirkeltjes draai. Meteen wordt het nog vochtiger en zonder moeite laat ik mijn ring- en middelvinger bij haar naar binnen glijden. Met mijn duim verken ik voorzichtig de rekbaarheid van haar achterste gaatje tot ik ook daar een stukje naar binnen glijd. Ik richt mijn ogen op het podium en beweeg mijn vingers om beurten in de richting van mijn duim, bijna alsof ik het ritme van de begeleidende muziek probeer te volgen.

Wanneer de muziek stopt, vallen ook mijn vingers stil en een zucht ontsnapt aan de mond van mijn buurvrouw. Voorzichtig trek ik mijn hand terug. Zonder haar ogen van het toneel te wenden, recht zij zich in haar stoel.

Ik breng mijn linkerhand naar mijn gezicht en ruik aan mijn vingers. Bedwelmd door haar indringende geur, leun ik naar achteren. Ik lik aan mijn duim, stop mijn ring- en middelvinger in mijn mond en proef haar.

Ondertussen ontpopt zich op het toneel het schouwspel van de slaaf die zich tegen zijn Meesteres keert. De brunette slaat haar benen over elkaar en volgt aandachtig wat er op het podium gebeurt.

Nadat het applaus is verdwenen en de zaal weer langzaam in het licht wordt gezet, loop ik langs de rij ingeklapte stoelen naar de

lounge. Mijn buurvrouw en haar chaperonne zijn de andere kant opgelopen, maar ik vind hen weer bij de garderobe. Terwijl ik wacht op mijn jas probeer ik de blik van de brunette te vangen. Ze praat geanimeerd met haar gezellin en glimlacht als ze eindelijk mijn ogen ziet. Wanneer ik mijn jas in ontvangst neem, is ze plotseling naast me. 'Heb je genoten?'

Ik draai me naar haar toe, laat mijn ogen brutaal langs haar lichaam glijden en knik. 'Het was spannend en verrassend.'

Ze kijkt me aan, reikt in haar jaszak en steekt me een kaartje toe. Wanneer ik het van haar wil aannemen, glijden haar vingers even langs die van mij en meteen ruik ik weer haar geur. Met een lachje laat ze het kaartje los. Ze draait zich om en zonder me nog aan te kijken verlaat ze het theater.

Pas wanneer ik thuis ben, lees ik wat er op het kaartje staat. Geen naam, enkel een 06 nummer en twee woorden die meteen met mijn fantasie aan de haal gaan.

Uw Lustgravin

De gemaakte toekomst

Christof geeft Josephine, zijn vrouw, een arm zodat ze haar rokken op kan tillen terwijl ze voorzichtig over de modder stapt. Ze kijkt nerveus om zich heen en gebaart naar Benjamin, hun zoon en zegt hem dat hij bij haar moet blijven. 'Jij ook Eugenie, naast je vader blijven lopen.' Ze kijkt Christof aan en hij moet een beetje lachen om haar gezicht. Haar neus krult terwijl ze haar afkeer probeert te verbergen. 'Dit is geen plek voor ...'

Ze zwijgt als ze de blik in zijn ogen ziet. Christof houdt van zijn vrouw, maar hij vindt het niet prettig dat ze het zo hoog in haar bol heeft. Ze hoeft haar zin niet af te maken. Hij weet wat ze wil zeggen. 'Dit is geen plek voor ons soort mensen.'

Hij is het niet met haar eens. Dat hij in een vergulde wieg is geboren, wil niet zeggen dat hij beter of zelfs anders in dan de mensen die ook op de kermis zijn afgekomen. Het gewone volk zoals Josephine placht te zeggen. Hij tilt Eugenie op zijn schouders en doet net of hij de afkeurende blik in de ogen van zijn vrouw niet ziet. 'Ontspan je, dit is leuk en je zegt zelf dat er te weinig te doen is in de stad. Of heb je liever dat ik weer naar het plezierhuis ga?'

Ze geeft hem een zacht tikje op zijn arm. Hij plaagt haar. Ze weet dat Christof niet naar het plezierhuis gaat, niet meer en ze is er blij om. Van wat ze van de dienstbode heeft gehoord is het daar nog erger dan hier. In het plezierhuis wordt veel gedronken en mannen spelen om geld, veel geld. Losbandige vrouwen bieden zich aan, ook voor geld. De normen en waarden worden bij de voordeur afgegooid. Duister vermaak voor mannen. Niet voor haar Christof

'Ik ben het niet gewend, dat is alles. Het stinkt hier, alles is smerig en dan de kinderen ...' Haar stem schiet omhoog en Christof grinnikt. 'Het leven in de stad mijn lief. Een leven dat zoveel mensen leven. Wij hebben geluk gehad. Het is goed om dat zo nu en dan te beseffen. Kijk kinderen, een dansende beer!'

Hij leidt zijn gezin door de menigte en Josephine doet haar best niemand aan te raken. Niet de groezelige kinderen met

ongewassen gezichten. Niet de vrouwen in grauwe vodden, de mannen met een sigaret in de mondhoek en glimmende hoofddekseis. De vrolijkheid en blijdschap ziet ze niet.

Christof is gelukkig met het leven dat hij leidt, maar soms zou hij willen dat hij niet met een gouden lepel in zijn mond is geboren. Zijn bed was gespreid, lang en breed voor hij kon kruipen. Het landgoed kwam in zijn bezit omdat hij de zoon van zijn vader is. De boerderijen eromheen ook. Het is een goed leven, maar op dagen als deze zou hij willen dat hij niet het excuus van de kermis nodig heeft om zich onder 'het gewone volk' te begeven. Hij denkt dat hij net zo gelukkig zou zijn als hij diensten zou draaien bij de schutterij en de lange dag af kon sluiten in de herberg of het plezierhuis met een pot bier en een pot kaarten.

Om hem heen klinkt vrolijke muziek en mensen dansen. Josephine snuift. Het simpele vermaak van de lagere klasse. Ze moppert dat ze de meid mee hadden moeten nemen, zij had op de kinderen kunnen letten. Christof schudt zijn hoofd. 'Onze kinderen hebben een moeder en een vader. Meer hebben ze niet nodig.'

Zijn aandacht wordt getrokken door wapperende doeken in felle kleuren. Violet, oranje, rood. Hij loopt er naar toe, het is een kleine tent. Voor de tent zit een vrouw en als haar groene ogen hem plotseling recht aankijken vergeet hij voor een kort moment wie hij is. Josephine houdt geschokt haar adem in. 'De frivoliteit ... die vrouw!'

Een vrouw zoals hij nooit eerder heeft gezien, al begrijpt hij de reactie van zijn wederhelft. De vrouw draagt een kleurige jurk met lange rokken. Rokken die aan de zijkant omhooggehouden worden door smalle riempjes waardoor soms delen van haar benen zichtbaar zijn. Aan haar voeten draagt ze hoge, zwarte rijglaarzen. Het lijfje van de jurk spant strak om haar middel, zonder dat haar lichaam verstopt wordt onder de strakke baleinen die het modebeeld voor de vrouw bepalen. De aanzet van haar boezem is rond en weelderig. Het kost hem geen moeite zich te verbeelden hoe de rest eruit ziet. Wilde, rossige krullen vallen rond haar gezicht en over haar schouders. Josephine trekt aan zijn arm. 'Kom Christof, dit is geen plek voor de kinderen. Die vrouw ...' Hij kan zijn ogen niet van haar afhouden en het is of ze hem roept bij haar te komen. 'Wacht ...' Hij laat Josephine los, loopt naar de

kleurige tent en de kleurige vrouw. Met een kleine buiging neemt hij zijn hoed voor haar af. 'Dag mejuffrouw, welke voorstelling heeft u weg te geven?'

Ze strijkt haar haren uit haar gezicht en zijn hart begint sneller te kloppen. 'Ik geef niets weg heer, maar u kunt iets bij me kopen.'

'Wat verkoopt u?'

'Ik verkoop uw toekomst.'

Hij lacht. 'En hoe ziet mijn toekomst eruit, als ik vragen mag?'

'Dat zullen de kaarten vertellen heer.'

'Wilt u mijn kaarten lezen juffrouw?'

Ze pakt zijn hand en er schiet een kleine schok door zijn arm, naar zijn keel, waar het tintelend blijft hangen. Hij hoort de muziek niet meer, de stem van Josephine niet. De mensen om hem heen zijn verdwenen. Hij ziet alleen nog de kleurige vrouw. Haar vinger volgt de lijnen in zijn handpalm. 'Een rijk verleden, een nog rijkere toekomst. U zult vele bruggen weten te leggen heer en er ook veel afbreken.'

'En de kaarten?'

'Rond dit uur is de kermis voor kinderen. Hun toekomst ligt nog open, zij leven in het moment. Een lach en een spel. Kom vanavond terug als u wilt.'

'Hoe mag ik u noemen juffrouw?'

'Mijn naam is Belinda.'

Ze houdt zijn hand vast en kijkt hem diep in de ogen. Als ze hem plotseling loslaat en in de tent van kleurige doeken verdwijnt, is het even alsof een felle kou bezit van hem neemt. Dan verschijnen de mensen om hem heen weer. De muziek is terug, zo ook de stem van Josephine. 'Christof!?'

Hij draait zich om, pakt de hand van Benjamin en knikt naar Josephine. 'Kom, dit was wel weer genoeg voor vandaag.'

'Wie is die vrouw Christof. Wat wil ze van je?'

'Een waarzegster Josephine. Volwassen kermisvermaak. Ze wil niets van me.'

Met grote passen beweegt hij zich door de mensen, langs een klein podium met acrobaten. De stem van de vrouw achtervolgt hem.

'Kom vanavond terug...'

Het is een belofte naar een nog grotere toekomst.

De sfeer is veranderd nu de avond zich over de kermis heeft verspreid. De stemmen zijn harder, de muziek wilder, de acts gewaagder en het is er nog drukker. Een deinende massa van mannen en vrouwen. Voor de stoomcarroussel en de karimata

staan lange rijen. Het doek van de kleurige tent is gesloten en in tegenstelling tot de rest van de kermis, is het er rustig. Christof aarzelt, kijkt om zich heen en schuift dan het doek aan de kant. Belinda zit op een bed van zachte kussens. Haar warme glimlach duwt alle aarzeling uit zijn handelen.

‘Dag Christof.’

Hij laat het doek achter zich vallen. ‘U weet mijn naam?’

‘Ik heb je hand gelezen. Kom zitten.’ Ze klopt naast zich op de kussens en staat op als hij voorzichtig plaats neemt. ‘Dus je wil de toekomst weten Christof ... Ook als hij minder mooi is dan je hoopt?’

Hij volgt haar bewegingen door de kleine ruimte. Haar rokken strijken langs zijn benen en veroorzaken rillingen die doorlopen tot in zijn kruin. ‘Ik ben niet bang voor de toekomst.’

‘Misschien heb je daar ook geen reden toe.’ Ze steekt grote kaarsen aan en gooit het brandende stokje dat overblijft in een schotel waarin een kleine berg as ligt. Hij schrikt als er een vlam omhoog schiet en meteen wordt de ruimte gevuld met een aangename, zoete geur.

‘Wil je thee Christof?’

Met kleine slokjes nipt hij van het hete, kruidige vocht in de metalen beker. Zijn borst wordt langzaam warm en het gevoel spreidt zich uit naar zijn middel, zijn rug en schouders. Belinda gaat weer naast hem zitten. In haar handen houdt ze een stapel kaarten met vreemde symbolen. ‘Wil je de kaarten schudden Christof?’

Hij schudt de kaarten drie keer en legt ze op tafel, zoals ze hem opdraagt.

Haar stem is zangerig en vormt een zachte melodie in zijn hoofd. Een melodie die gevolgd wordt door de bewegingen van haar handen als ze één voor één de kaarten van de stapel haalt en ze voor zich op de lage tafel legt. Terwijl ze hem vertelt wat ze in de kaarten leest, volgen haar vingers de lijnen van zijn handen, zijn arm. De vorm van zijn schouders. Ze helpt hem uit zijn overjas, zijn boord, zijn hemd en haar woorden nemen hem dansend bij de hand. ‘Je toekomst is prachtig Christof en je zult de juiste keuzes maken.’

Nog een keer brengt ze de metalen beker naar zijn lippen. Het kruidige vocht walst in zijn mond voor hij het doorslikt. Haar

haren glijden langs zijn gezicht. De onbedekte huid van haar boezem schommelt voor zijn ogen. Ze duwt hem achterover in de kussens, maakt zijn polsen vast daarna zijn enkels. Haar warme handen glijden over zijn lichaam. Dat van haar is zacht en rond. Zoals een vrouwenlichaam moet zijn. Hij schrikt maar even als ze de hete was uit de kaarsen over zijn naakte borst laat lopen. De hitte breidt zich uit naar zijn heupen. Wilde muziek uit de verte spat in zijn hoofd uit elkaar als ze haar warme lichaam voor hem opent en hem zijn toekomst toont. Haar ogen boren zich diep in de zijne en ze beweegt ritmisch met haar heupen, schuift over hem heen. Langzaam, dan weer sneller. Hij voelt haar tanden, haar nagels, nog meer hete was en groeit in haar terwijl ze blijft bewegen. Haar handen liggen rond haar volle, naakte borsten, haar hoofd in haar nek. Ze fluistert hijgend en de woorden worden in de kamers van zijn ziel geschreven.

‘Een prachtige toekomst Christof, vol kleur en weelde, vol muziek en dans. Jij, ik, onze zoon. Onze mooie, sterke zoon ...’

De dagen die volgen zijn leeg door haar afwezigheid, de nachten vol van haar aanwezigheid. Hij brengt haar sieraden, mooie zijden stoffen in heldere kleuren voor de jurken die ze zo graag draagt. Sigaretten omdat ze het prettig vindt naar de rook te kijken. Zijn vrijgevigheid wordt beloond met een warmbloedigheid die hij nog niet eerder heeft ervaren en keer op keer opent ze haar lichaam voor hem. Keer op keer leegt hij zich in haar hete, bedwelmende schoot. Hij verzaakt zijn verantwoordelijkheden op het landgoed en naar de pachters van de boerderijen. Ook naar zijn gezin en zijn personeel. Hij merkt niet dat Josephine stiller wordt, haar opeengeklemd lippen dunner. Hij heeft niet door dat de bediende van de bank hem met argusogen bekijkt als hij weer een groot bedrag van zijn rekening opneemt. Hij leeft voor zijn momenten met Belinda. Hij leeft voor de muziek die ze in zijn hoofd plant en het bloed dat ze door zijn lichaam laat stromen. Het naderende vertrek van de kermis maakt dat hij zich met een nog grotere bezieling op haar stort en dat de cadeaus die hij voor haar meebrengt met de dag groter en duurder worden. De laatste nacht hangt hij een gouden ketting met groene edelstenen rond haar hals. De stenen hebben de kleur van haar ogen. Hij huilt als hij zich op haar stort en laat haar beloven dat ze op hem zal wachten, dat haar lichaam alleen voor hem is.